II, 1, 1936 LEI 5

„Cine renunţă la mormânt, renunţă la înviere. Pentrucă, condiţia învierii stă în acceptarea prealabilă, nesovăitoare, senină, a durerilor şi apăsării mormântului".

ICONAR

Un an nou pentru căpitan şi artă

de LIVIU RUSU

Generaţia care merge înaintea noastră a cărunţit şi odată cu ea au înălbit conducătorii, fruntaşii treburilor obşteşti de azi. Totodată rândurile lor, a celor ce au pornit acum un sfert de veac şi ceva cu grija de a-şi face un rost în lume, se răresc pentru a doua oară, dupăce răsboiul a aruncat sub brazde, în chipul cel mai neaşteptat, pe cei mai buni dintre ei. De data asta însă auspiciile de eschivare nu mai sunt aceleaşi. Dacă atunci, când moartea secera în lungul şanţurilor de bătaie, se putea obţine înapoia fronturilor un oarecare spaţiu de siguranţă, azi fuga din faţa gropii este zădarnică. Unul câte unul din cei mari de azi, din cei ce au fugit de eroism şi moarte, se vor prăbuşi, deschizând într'una spărturile, până când legea întoarcerii în pământ se va înfăptui definitiv, potolind ambiţii şi nivelând asperităţi.

Nu dorim moartea nimănui şi nu râvnim îmbuibarea înaintaşilor noştri căpătuiţi, dar nu ne putem stăpâni o diabolică bucurie a puterii noastre de luciditate pentru agonia unei generaţii sdrenţuite, ale cărei fantoşe îşi plimbă orgolios desmăţul peste sărăcia ţării. În faţa acestui proces natural noi avem timp, pentrucă ştim că orice s'ar întâmpla îi vom depăşi pe toţi. Nu eu împreună cu Mircea Streinul, cu Leon Ţopa, cu George Macrin, ci noi cei ce închegăm spiritual unitatea unui destin legionar şi stăm înşiraţi în răspântia istoriei rumâneşti pregătiţi pentru orice. Asta înseamnă că există în această răscruce de timp, în ţară, o mişcare de adânc, cu germene propriu, ale cărei năzuinţi şi drumuri nu mai pot fi stăvilite de nimeni, chiar atunci când unii din lăuntrul ei, unii dintre noi, vor cădea sub lovitura destinului înainte de vreme. Legiunea va învinge cu orice preţ. Şi se va înălţa în ziua biruinţei, cu morţii şi cu viii ei, către cer, dreaptă ca o făclie.

Lucrurile aceste le-am ştiut acum un an, când am părăsit o anumită atmosferă de aproximaţie literară, înscriind gruparea Iconar pe linia adevăratelor ei rosturi, şi am pornit singuri, fără alt sprijin decât doar contribuţiile modeste ale câtorva abonaţi acostaţi în colţ de stradă. Ziarul Glasul Bucovinei şi revista Junimea literară au crezut atunci că este necesar să fim înjuraţi şi pana unui proroc, grăbit şi miop, ne promitea că nu vom reuşi să trecem de numărul al doilea. Am izbutit mai mult. Am încheiat un an de apariţie regulată şi am mărit tirajul. Dacă nu puteam răspunde atunci, să ne fie permis azi să scoatem, în văzul celor ce-au crezut un moment ce spunea secătura aia, răspunsul plin al faptei.

Ne aflăm în pragul celui de al doilea an de existenţă al acestui Iconar, care trebue să rămână mai departe o modestă revistă pentru probleme de artă. Este pentru unii de neînţeles cum putem îmbina arta cu politica, vorbind de o poezie sau un cântec legionar. În primul rând mişcarea legionară nu este politicianistă, ci are la bază o concepţie despre lume, care poate fi intuită într'o operă de artă sau prinsă într'un sistem de filosofie. În al doilea rând nu există artă fără tendinţe; numai că ele apar strident acolo unde structura formală a operei de artă este şubredă, ceeace nu mai este deloc artă. Noi nu avem pretenţia faţă de cititorii noştri că tot ce publicăm în paginile noastre este numai artă, dar ne-ar bucura să ştim că uneori sunt în stare să descopere cu emoţie un gând creator. Iconar-ul vrea să reprezinte un drum nou, o nouă aşezare a valorilor în centrul preocupărilor. Caracteristic că acest curent se impune printr'o definitivă renunţare la tipic, la şablon; ceeace unii numesc lipsă totală de formă, neavând noţiunea ei în artă. Atingem mentalitatea arierată care mai judecă poezia după strofă şi conţinut anecdotic, pictura după subiect iar faţă de muzică, cea mai abstractă dintre arte, nu are nici un fel de înţelegere. Iconar-ul porneşte dela o idee unitară a artei rumâneşti, proectând viziunea ei într'un viitor de mari realizări. Numărul acelora cari arată interes pentru ea este foarte restrâns. În burghezia românească înalta preocupare cu arta găseşte un surogat în romanul de aventură şi în muzica trivială de local nocturn. De aceia şi posibilităţile noastre de realizare rămân modeste. Dar rămânem mai departe în atmosfera unor probleme de artă adevărată. Există în poezia stihuitorilor noştri bucovineni nu ştiu ce înălţime gotică, cu mânăstiri şi vitralii. Puritatea aceasta de exprimare depăşeşte încercarea efemeră de construcţie artificială. Ea se reazemă pe adâncul sufletului nostru aproape nordic. De cealaltă lume ne desparte o credinţă. Ne aflăm pe singurul drum sigur pe care l-a avut arta de pretutindeni şi din toate timpurile; drumul veşnicelor căutări. Pentruca din moment ce arta se realizează, ajungând într'o anumită epocă de stil culmi, se lasă peste toată activitatea creatoare o lâncezeală, o lipsă de elan şi perspectivă. Sunt crizele pe cari le cunoaşte istoria artelor, pe cari le intuesc creatorii în revolta lor împotriva legilor impuse de şcoală, în senz mai larg, de critica scolastică. Este ceeace justifică veşnica revoluţie împotriva anchilozării în stereotip.

Se mai pune pentru noi o problemă care justifică existenţa noastră. Spiritualitatea legionară trebue să fie lipsită de discrepanţe. Nu poate să reprezinte din punct de vedere politic ideile timpului nostru iar din punct de vedere artistic să se păstreze într'un conservatism stupid, neinteresant. Spiritualităţile adânci sunt totdeauna unitare. Arta evului mediu, de pildă, se poate explica pornind dela aceeaşi concepţie despre lume şi vieaţă reprezentată prin sistemul politic şi prin tendinţele de speculaţie filosofică. La fel se poate vorbi despre anumte legături ce există între ideile liberale şi o anumită artă raţionalistă, pe care unii caută să o impue ca artă românească tradiţională. Aceasta este falş. Falş deoarece singura artă tradiţională rămâne arta populară, iar aşa numita artă tradiţională nu e populară şi, în consecinţă, poate fi schimbată. Valabilă petru totdeauna rămâne deci arta populară. Elementele ei trebue să le întâlnim în orice creaţiune românească nouă. Spre ea ne vom întoarce într'una însetaţi, ca cerbii la izvor. Dar totdeauna vom fi altfel noui realizându-ne. Încadraţi în legiune, trăim unitatea unei spiritualităţi rumâneşti, prin marea ei întoarcere către începuturi.

Întâiul cuvânt al fericitului Francisc din Assisi

Incet, că doarme Dumnezeu în mânăstirea Lui
de larguri peste timp, în care pentru voi
se roagă, seara din adâncul cerului
răcoarea s'o reverse în albastre ploi.

Veniți aici, tăcerea unde-i mai stufoasă
și pinii aromesc mai dulce târzia după-amiază,
la inimă să-mi poposiți, sfioase, ca 'ntr'o casă,
în care peste geam s'așează,
ca soarele pe vechi copilării,
trecutul plin de bălărie și melancolii.

Dar iată vulpea că-și sburdă toamnele'n amurg
și lupul se 'nfășoară'n umbra nopții apenine;
azurul și l-au stins și 'ntunecate curg
molaticele codrului coline.

Cătunu 'ntreg în fumul serii sună
de roata carelor cu grâu și voie bună;
țăranul, numărându-și clăile,
voios răstoarnă căile
și-i vine chiotul pe buze —
de-l îngână văile
și cumpăna fântânilor ursuze.

Din marginile zării
domol se lasă pacea; pe câmpii,
cu vântul slobod al 'nopțării,
aleargă negre și tăcute herghelii.

Colina urcă lin, pădurile coboară
prin râuri de lumină; zarea 'ngenunchiază
în frunza limpede-a pădurii, căprioară,
și bea un soare 'ntreg din fiecare rază.

Ca lacrima răsare Vesper; este ora
dorită a odihnei și-au tăcut năierii;
pe fagi s'a scuturat de limpezimi sonora
chiemare a buciumului drag și oierii,
trezindu-se, vă chiamă și vă 'mbie
la somn, căci ulmii și tufișul nu se știe
ce lacome sălbăticiuni ascund
în umbra lor adâncă de iezer fără fund.

Lângă umerii toamnei, dragostea

Dumnezeu și-a pus fruntea pe mânile tale,
s'a odihnit peste seară, ca un țăran;
de-atunci amiroasă, ele, ca un lan
când îmi scutur depe umeri ploaia la vale.

Februarie cu zăpezile moi nu e mai dulce,
cu tot soarele lui de palide luciri,
ca suavele contururi, când încep să se culce.
ale degetelor pe catifeaua cu albaștri trandafiri.

Cum înserează 'n odaie! Umbra lunecă
pe geamuri, ca 'ntr'un lac târziu;
mânile se 'ntunecă, se 'ntunecă...
și frunzișul de lumină nu le mai știu.

Totuși, le simt căldura de lut
sărutat generos de soare și bunătate, —
vom rămâne la margini fără 'nceput,
să ne comunicăm din albastră irealitate.

Dă-mi brațele, să simt din ele cum adie
mirozna crudului pământ, —
și-apoi să ne 'mprăștiem în veșnicie,
ca o ploaie purtată de vânt.

MIRCEA STREINUL

Intoarcere

Aici, odată, sufletul meu
a înoptat sub acest stejar,
ca un deșert curat în oameni,
sub ultima privire de jar.

Prin fântâni înguste m'am afundat,
de oameni împotmoliți am dat.

Frunțile unora stăteau la părete;
creștetele altora 'n berete
aureolate, umili, s'au înfundat.

Nămolul, ciudat de albastru,
le-a 'nconjorat privirea de astru.

Spaima m'a urcat la suprafață
și văzduhul m'a schimbat la față.

Trecătorule, ori de unde vii,
pleacă-te sub umbra 'nsingurată
și grea, ca o pădure sub nisip,
negăsită și nemăsurată.

Căci casa albă de stejar
o să te dărâme iar.

Răscruce

Ne duc avalanșe piezișe de azur,
așa de regal, așa de impur.

La țărmul culorilor bucovinene
unde tăcerile pârgue în gene.

Goliciunile noastre cu semne pe trup,
la 'ntrarea'n deșerturi straiul și-l rup

și se ascund în rădăcini necântate,
ca ninsoarea tristeților în cetate.

Nu ne mai chiamă înăbușite mâni;
furtunile's ascunse'n săptămâni.

Colinele privirilor ni's uitate
și nu știm căror anotimpuri sunt date.

Numele nu ni-i scris pe nici o cruce
și nu știm unde drumul ăsta duce.

Pășire

Zborul limpede, ușor,
peste vârful tuturor
s'a lungit peste pădure
ofilirea s'o îndure.

Lângă anii din țărână
gândul n'are să rămână
ci-o să treacă'nsingurat
tot mai alb, tot mai curat
în cel 'nalt, fără de cetini
fără somn, fără prietini.

Stelele'n ploi cântătoare
o să cadă'notătoare,

la vre-un țărm le vom surprinde
cum de trecători s'or prinde.

GEORGE DRUMUR

Moartea voevodului hapsân

Prin stingerea gloriilor voevodul abătu
suind în culmi de vreme liniştile, şterse
unde plumbul obosit, cu somnu-l mai bătu.
Oştile 'necate în azur, să-l verse,

ar fi vrut, în rare şesuri fără drum şi stele
ca în nici un basm chipul lui să nu răsară,
gândurile să-i rămână, unele, grele
şi să nu 'nopteze 'n somn sub nici o sară.

Ochii, ca pietrele la foc, să-i pocnească,
să nu simtă nicăiri lumină domnească.

Mânele să-i cadă uscate ca vreascurile
şi să-l strângă cerul ca strugurii, teascurile.

Să nu ştie locul unde o să cadă,
să nu vadă groapa unde n'o să vadă.

Rătăcire

Unde anii pregătesc o înviere,
nesfârşite zăpezi de tăcere
ne-aşteaptă ca pe-un anotimp bogat, de aur,
să nu ni se dărâme sufletul prin plaur.

Fug de noi copiii şi mioarele,
ca de secetă isvoarele.

N'avem umbră, nici cuvânt
n'avem urme pe pământ.

Dinainte-ne stau nopţile eterne:
lumea ce-am visat-o lângă perne.

Lumina ochilor mi-a rămas pe drum,
spre 'nvierea zilelor n'am cum să mă 'ndrum.

Nici cuvântul aşteptat nu vine
cine-o să ne scoată de aicea, cine? —
căci la drum când am plecat,
nimeni nu ne-a 'nduplecat.

Urme

Stăm paznici la aceste ape,
unde ne-au căzut jucăriile
şi nimeni nu vine să scape
ascunse ne bucuriile.

Ne au crescut şi bărbi de aşteptare,
ca piticilor, dintr'un basm oarecare;

ne-au fulgerat pe creştet stele,
că teamă ni-i cu armele 'n rastele.

Brumele ne-a aureolat la tâmple,
muşchiul pân' la bărbi s'a înălţat; —
şi-acuma aşteptăm să se întâmple
ceeace, încă, nu s'a întâmplat.

Când vom aţipi în ţărie
Ne vom desface, simplu, ca o jucărie.

Nu ne vom cunoaşte, nu ne vom privi
şi nici mersul nu ni se va potrivi,

căci în noua-ne călătorie
fiecare va căuta altă bucurie.

GEORGE DRUMUR

Morgană

Fată cu braţe de azur prin care
curg, seara, vine albastre de stele,
cai de legendă au luat părul tău de betele
luminoase, în nări şi'n picioare.

Trupul tău, de aer, se lasă aproape
de pământ, să-i vadă culorile.
Glesnele tale au sângerat miriştí cu florile
macilor. Umbra ta e leagăn de ape.

Ţi-am văzut în ochean de fântâni
ochii cu priviri oblice, de iris.
Apoi în jurul meu s'au deschis
prin crengi, sute de ochi, umbriţi de sute de mâni.

Şi toţi erau ai tăi, şi toate
ritmurile ierburilor, gesturile tale:
mi-ai tresărit, câmpie, sub sandale,
şi ceru 'ncununai, pe fruntea mea, cu roate

de aur vechi, cu roate de ereţi. Sbor calm şi pur.
Pe orizont te îndoiai, rotundă
ca o aripă de arhanghel? ca o undă
dădeai petalelor şi frunzelor contur.

Apoi, din lanuri blonde de amurg,
ca procesiuni fugare şi uşoare,
ai înălţat emblemă grea, de soare,
pe metereze străvezii de burg.

Şi te-ai topit cu seara'ncet, prin porţi
tăcute, de păduri, subt bolţi în care
nici florile nu mai aveau culoare,
şi arborii erau îmbrăţişaţi şi morţi.

Covor

Grădinile erau atârnate de vreji,
fragili, de-asupra crepusculului de savană.
Ochii fiarelor erau oblici, şi numai pe jumătate
[treji,
şi rămăsese în ei privirea ţesătoarelor, fugară.

Crupa antilopelor durea bijuterii
crude, sub dinţii tigrilor regali,
ca rodiile desfăcute; şi tigrii erau aurii
de lumina fierbinte a sângelui.

Noaptea a fost pe trupuri, grea, ca o stafie;
îşi schimbase constelaţiile, austral.
Şi stelele erau mai grele, şi fără veşnicie,
ca fructele tropicale toropite de coaceri.

O, saltul elastic şi splendid al animalelor perechi,
înapoi, către întâlnirea dintâi...
Aveai de aur moale şoldurile, şi urechi
de pluş, ca fiarele, şi ochii blonzi şi fără orizont.

Casa a fost arcă biblică, pe ape
negre de adânci; pe ape în care timpul căzuse
[la fund
ca unghiile scoicilor goale; ca subt pleoape
figuri care ne întretaie vagabond privirea.

Dimineaţa, debarcarea era pe un nou litoral.
Lumea era proaspătă, fiindcă 'ncepuse din nou.
Copacii suprapuneau viaţa, ca braţele de coral.
Şi tu erai simplă şi pură ca 'ntâia mamă

YVONNE ROSSIGNON

Romanesc şi verde

Ni-i drag pământul care ne-a dat lapte şi spice de grâu, zările lui sunt mai frumoase decât toate zările din lume, şi munţii lui şi apele lui şi ţarinile lui verzi aşişderea. Străbunii noştri au cântat doine Carpaţilor, şi astăzi răsună din Carpaţi ecoul veacurilor româneşti, aşa cum va răsuna întotdeauna. Legionarii romani aplecaţi asupra pământului nostru dacic, au învăţat melodia lui şi-au croit cer de rezonanţă cu el. Deaceia multe neamuri au frânt tăria de piatră a valurilor romane, dar n'au putut niciodată copleşi sufletul românesc. Nici hoardele barbare, nici grecii, nici turcii, nici ungurii nu l-au biruit, nici jidanii nu-l vor birui.

Pe pământul acesta nu pot trăi decât aceia ce vorbesc, aceia ce cântă, aceia ce sapă ogoarele, aceia ce-şi fac cruce după armonicele lui.

Ci totuşi câţi dintre noi încearcă să-şi descarce sufletul lor românesc în forme străine, în melodiile altor popoare, în portul altor popoare. Principiul întâilea care trebuie să ne zguduie, în slujba căruia trebuiesc puse toate sforţările şi toată ştiinta noastră e sufletul românesc, specificul acestuia. Numai acest specific ne leagă, ne dă putere de muncă, ne arată calea cea bună către Dumnezeu şi dreptate. Numai acei ce înţeleg, sau măcar sunt în stare să înţeleagă acest lucru sunt demni pentru România de totdeauna.

De-o bucată de vreme lucrurile acestea par atât de necesare încât au parte de cuvânt pe la toate mahalalele noastre politice şi culturale. E desigur un răspuns al instinctului nostru de viaţă ce ne vrea tari, deci uniţi, şi îşi caută mijloacele ce-i trebuesc, împotriva germenilor de distrugere din afară şi dinlăuntru.

Şi iată că ne-am despărţit în trei legiuni. La dreapta românii, care şi-au păstrat sufletul românesc întreg, aceştia şi lucrează şi vorbesc şi se poartă româneşte: Legiunea Arhanghelului Mihail. La stânga străinii jidani şi aceia dintre români ce nu mai au boabă de suflet românesc în ei. Aceştia din urmă sunt paraziţi, pentrucă nici la noi şi nici pe alte tărâmuri ei nu mai pot creia nimic durabil. Iară la mijloc e o ceată de excroci şi secături. Unii mai spre stânga, alţii mai spre dreapta. Unii pleacă la Berlin iar alţii la Paris, înfăţişându-se cu închinăciuni ca trimişi ai poporului român. Unii strigă cu palma spre cer, alţii arată pumnul, fără a fi fascişti sau comunişti. Oriunde s'ar găsi, la cârciumă, la întrunire sau la parlament, au „un singur gând": „ţara" şi „naţiunea română". Orice „formulă" ce-ar putea stârni interes electoral, uneori „ştiinţific" şi „cultural", — intră în „vederile" lor. Unii cari îşi zic „naţionalişti", au îmbrăcat cămăşi şi uniforme colorate, şi-au înfiinţat „batalioane de asalt", pentru a fi ca naţionaliştii din alte ţări, nu din altă pricină. Ceilalţi cari au mare grijă de „interesele poporului" şi-au făcut şi ei „gărzi" după portretul comuniştilor din alte ţări. Nimic de zis dacă toate aceste forme de manifestare ar fi produsul unor trebuinţe sufleteşti româneşti. Dar oamenii aceştia nu au decât patimi.

Iată că prin sate au năpădit uniformele politice. Secăturile satelor, pentrucă românul nu-şi lasă portul lui, s'au înţolit în cămăşi colorate. Cineva care nu pune preţ pe odoarele neamului a avut grijă de aceasta.

Uniforma e un rezultat şi un stimulent al disciplinei. E un semn al unităţii. Portul nostru naţional corespunde întru totul acestor cerinţe. El e, şi trebuie să rămâie, uniforma românului. Legionarii din aceas
au lăsat ca uniformă a ţăran
naţional. Pentru clasa cond
clasa de mijloc, şi numai pen
se punea problema uniform
în acest simplu fapt, se v
intuiţia românească a legio
Ne trebuie mai mult decât
lorate. Ne trebuie un simb
ciplinei, al unităţii, şi o înf
treagă a sufletului româneso
simbol.

Românul, spre deosebire
popoare, a îndrăgit coloa
Verdele românesc, e totatât
ca *doina* şi ca *dorul*. Toată
noastră poporană e sămănat
verde". Verdele e semn de
semnul *bunătăţii*, în opoziţi
semnul *minciunii*, şi sem
Aceasta e înfăţişarea pe car
nostru o găseşte pentru: „
părat" şi „Împăratul Roşu
fereşti de omul roşu". Verd
nul *tinereţii*, al codrului ver
nul voiniciei:

Privire

Pământul închide pleoape de iarbă
peste ozonul ochilor care mai văd
dincolo: şi ochii se fac atunci flori
în care culorile privirilor se sbat să sboare.

Dar peste destrămarea lutului biblic,
ultimul gest intră 'n orbita astrelor;
şi în conştiinţe vagabonde
trec amintiri de la 'nceputul lumii.

Acolo istoria s'aşează ca sideful
pe fundul mării: lipiţi-vă urechea de pământ,
căci morţii sunt ca scoicile, şi-şi spun
poveştile doar la ureche.

Săgeţi ca o solie de columbi,
către o patrie pierdută ţipă dinspre lună:
în munţii aceia s'au ascuns corăbieri,
când navele au ars ca rugul aurorelor pe mare.

Trec fără trup, armuri de arbori medievali;
un nechezat de cal îşi caută stăpânul de argint:
şi fâlfâie chemarea animalului mort
acum câteva sute de ani, ca o năframă'n văsduh.

Chipurile celor care s'au întâlnit cândva,
se întretaie'n stolul crepusculului livid:
şi morţii pleacă'n sbor, să caute
pământ uitat, să s'amintească.

Un căprior cu nările în brume,
picură pe ierburi matinale
roua ultimului plâns, lu drumul ciutei:
dar în văsduh rămâne urma goanei, şi aroma

pădurilor şi boabelor de sânge
strivite pe cărări de lapte ca măcieşii.
Şi toate sunt crâmpeie de imagini.
Iar tu? Nu eşti decât privire de culori
sbătute 'ntr'un contur de flori mortuare.

YVONNE RO

Biserica și decadența morală a tineretului

Moartea violentă a unui trădător al mișcării pe care se întemeiază viitorul țării noastre, a fost un prilej mai mult să se vadă cât de denaturat este simțul moral al unei bune părți din societatea românească. Desființarea celui care atenta la viața Căpitanului său, față de care se legase cu jurământ (și prin Căpitan se legase față de Țara viitoare), a adus pe buzele unora cuvinte de reprobare. Nu crima de trădare îi revoltă, ci sancționarea ei. Lumea „cuminte" de azi condamnă violența făcută în interesul conservării neamului, dar tolerează crimele împotriva lui. Întemnițarea și schilăvirea unei întregi generații de tineri naționaliști și desființarea grupării lor, vinderea libertății politice a țării către samsari internaționali de peste graniță, lasă nepăsătoare aceeași societate dela noi, care însă înfierează sancționarea unor asemenea crime de lèse-națiune. E drept să vorbim de deformarea simțului moral. In timp ce se contestă unor membri ai societății să sancționeze, în disperare de cauză, crimele împotriva comunității naționale, se îngăduie și se legitimează crimele comune, numai pentrucă au girul autorității constituite, adică al unor indivizi învestiți vremelnic cu o delegație de putere care depășește înzestrările lor intelectuale și etice, ceeace-i face interesați, pătimași și abuzivi. Nimeni n'a crâcnit când forța publică a săvârșit crime de drept comun prin zbirii ei (asasinarea camarazilor martiri Sterie Ciumetti, Niță Constantin, Virgil Teodorescu). Se tolerează, cu indignări platonice, toată necinstea ce se nutrește din traficul puterii și al averii țării (afacerea pașapoartelor, spirtul negru, Skoda, G-ral Dumitrescu, Cagero), ai căror autori principali gustă neturburați roadele imoralității lor, dar se osândesc cei ce, cu jertfa tinereții și a bucuriei de a trăi, iau asupră-și misiunea gravă a pedepsirii crimelor împotriva națiunii. Revolta conștiinței morale e astăzi un păcat. Dar a îngădui imoralitatea camuflată și a condamna violența cinstită nu este etică creștină, chiar dacă lumea „civilizată" de azi o profesează. Necinstea, înșelăciunea, trădarea, minciuna, învăluite în perfidă blândețe, sunt arme de luptă pentru existența și supremația cultivate de sclavii Talmudului. Spiritul francmasonic a transformat în virtute crima socială disimulată sub aparențe inocente, și în crimă revolta violentă a cinstei și a dreptății. Toleranța extinsă asupra necinstei și a trădării nu e spirit creștin, ci talmudic. Toleranța față de crimele care surpă puterea comunității morale naționale este un fapt al francmasoneriei iudaice, iar condamnarea violențelor care sancționează acele crime, este o aplicare logică a acestui fel de toleranță unilaterală, zămislită din echivoc și turpitudine. *Cui prodest?* Desagregarea puterii naționale românești profită alogenilor care-și întemeiază înflorirea pe stârvul nației noastre.

A îngădui asemenea pervertire etică, este a colabora la moartea nației românești. Toate forurile francmasonice vor condamna violența poruncită de simțul de conservare morală și politică a națiunii creștine românești. In corul celor cari osândesc se vor întâlni și Românii naivi și străinii perfizi. Unii vor condamna violența francă din lașitate, alții din calcul și ipocrizie, în numele moralei și al umanității, oridecâteori violența va porni dela naționaliștii creștini. Ea va fi comentată tendențios, numindu-se primitivism politic și barbarie. Duplicitatea democraților comunizați sau a celor francmasoni se vădește din faptul, că ei condamnă numai violența naționalistă. Ei acoperă sub tăcere omorul talmudic dela Briceva și asasinarea unui student teolog legionar de către jidani comuniști, răstălmăcesc sau atenuiază masacrele de preoți din Spania. Ce urlete scoteau cu prilejul purificării morale întreprinsă de d. Hitler între național-socialiști, ce tăcere la suprimarea trotzkiștilor de către Stalin printr'un proces înscenat!

Cât de răsturnată e prisma de vederi a lumii noastre, cât de infectată este de spirit neromânesc, ne dovedește decizia ultimă a supremului nostru for bisericesc, în care apărarea violentă a națiunii e înfierată fruct al decăderii morale. Acel for a cerut ridicarea autonomiei universitare a facultăților de teologie, ca să supravegheze mai de aproape educația viitorilor preoți. Asasinatele „politice" s'ar datori „lipsei de educație morală și religioasă a tineretului". „Inaltul for bisericesc își arată îngrijorarea pentru viitorul neamului românesc, când tinerii de astăzi sunt atât de străini și refractari spiritului religios-moral, cu atât mai mare este desnădejdea cu cât chiar studenți teologi făptuesc asasinate". Biserica învinuește „atmosfera de naționalism exaltat și falsa educație din facultățile de teologie". Cetind acestea, nu ne apare biserica ortodoxă dușmană naționalismului creștin și partizană umanitarismului internațional ateu? Nu se aseamănă ea catolicismului roman care a osândit *Action française* și făcea politica socialiștilor anticlericali? Dar nu! Toate aceste îngrijorări, desnădejdi și învinuiri ale bisericii noastre sunt gratuite. Oare cei ce au luat arma în mână, constrânși de un imperativ mai presus de orice controversă, n'au avut înfiorătoarea conștiință a păcatului creștinesc pe care-l fac? Și totuși, desbrăcați de sine, ei au acceptat până și greutatea păcatului, așa cum au acceptat dinainte osânda civilă ce li se va da, și precum s'au supus și pedepsei divine, după îndurarea Celui de sus. Oare când ia Românul arma în mână, ca să-și apere țara, biserica și neamul, nu pornește el cu binecuvântarea crucii să spintece și să desghioace pe semenii lui vrăjmași? Oare numai afară de hotare sunt dușmani? Tinerii aceia n'aveau căderea să deosebească pe dușmanii dinăuntru ai neamului lor? — Apoi să se știe că conștiința de dăinuire istorică a neamului românesc, a tronului, ba și a credinței strămoșești, numai la tineretul naționalist se mai află astăzi în dârză curățenie, și că pentru garantarea lor nici o piedică nu va fi netrecută, nici chiar moartea, suprema jertfă. Numai așa se poate păzi un neam creștin, astăzi, când din toate părțile îl pândesc căpcăuni păgâni, cari ard de vii preoți și călugări, pângăresc biserici și odoare, și ALUNGĂ PE DUMNEZEU, sacrilegă realitate! — Nu vom lăsa să piară credința și neamul din slăbiciunea unor ispravnici rătăciți sau din ticăloșia unor trădători. Legiunea, vehicol al istoriei românești, deplânge necesitatea violențelor peste care trece drumul spre mântuire și putere. Ea venerează jertfa, și se roagă lui Dumnezeu să ierte păcatul, pe care țara îl va vedea odată în altă lumină decât îl vede biserica ei de azi. Ne mângâiem că sunt slujitori ai bisericii cari judecă altfel decât înaltul lor for, pe care niciodată nu l-am văzut protestând împotriva

---

Român verde ca stejarul,
Râd de dușmani și de moarte.

În alt înțeles, verdele e haina *demnității* și a *cinstei*:

„Să i-o spui verde'n față".

Iar dușmanului românul îi dorește: stele verzi, și cai verzi.

Dar sensul românesc al verdelui se simte mai mult decât se spune.

Pentru aceasta legionarismul a îmbrăcat verdele în toate româneștile lui înțelesuri. Nicăiri n'am găsit această desvăluire de asperități pe plan politic atât de precis oglindită în viziunile neamului ca la noi între verdele românesc legionar și roșul jidovesc comunist. E viziunea românească, și are un corespondent biblic: *dreapta* și *stânga*.

Disciplina românească nu poate fi decât verde, nicidecum albastră, sau neagră, sau roșie. Ce e în afară de verde e semn al dușmăniei sau al neputinței.

GEORGE MACRIN

crimelor laşe poruncite de puternicii zilei, crime ce, pe lângă călcare de lege şi păcat creştinesc, erau şi mişelie curată. Unii apără neamul de vânzători şi trădători, cu jertfa fiinţei lor, cu întreaga primire a pedepsei potrivit legilor, alţii ucid nepedepsiţi, din dosul „exerciţiului funcţiunii", din josnică răzbunare de necrofagi politici. Pentru aceştia înaltul for bisericesc n'a aflat cuvinte de mustrare. E oare sfântă orice fărădelege, numai pentrucă o face „autoritatea în persoană"?

In cererea de ridicare a autonomiei facultăţilor teologice n'am vrea să vedem o manifestare de solidaritate a bisericii cu aceia pe care simţul drept al tineretului naţionalist i-a găsit vinovaţi faţă de neam. Nu poate fi biserica tolerantă cu vicleşugurile, strâmbătăţile, minciunile şi crimele politicianilor vânzători, nu poate ea fi îngrijorată că s'au ivit cei ce din revolta curăţeniei sufleteşti au curajul să păşească spre jertfă. Să fie de asta statul în primejdie? Este oare civilizaţia sinonimă cu imbecilizarea etică, şi revolta morală aidoma cu barbaria? Fericită generaţie care alege asemenea barbarie, şi are destulă putere şi curăţenie sufletească să procedeze la reaşezarea valorilor morale în adevărata lor ierarhie. Reintronarea prin jertfă a Binelui, fie şi cu de-a sila, o numeşte supremul for bisericesc, împreună cu inspiratorii lui „decadenţă morală". Imorali şi decăzuţi sunt numai aceia cari vând viitorul neamului, cari necinstesc onoarea lui, trafică bogăţia lui, surpă virtutea şi credinţa lui, îl exploatează şi-l înşeală manierat, îl jefuesc şi-l pradă cu duhul blândeţii, poleindu-şi brutalitatea şi cinismul cu ipocrizia formelor civilizate.

Prea Sfântul Sinod ortodox român, prin cererea de ridicare a autonomiei facultăţilor de teologie, se pripeşte aşa cum s'a pripit cu interzicerea clădirii bisericilor de către tineretul legionar. Pripirea nu-ţi aduce alta decât penibilul deszicerii de mai târziu. Precum săracii vor moşteni împărăţia cerurilor, precum cei din urmă vor fi cei dintâi, tot aşa, de va fi voia lui Dumnezeu, huliţii se vor învrednici de laudă. Oare aceia cari se acoperă de păcat din lepădare de sine, din duh de jertfă pentru neamul lor, să nu poată avea măcar îngăduinţă şi iertare creştinească? Căci acesta e rostul bisericii: să înţeleagă, să se îndure, să ajute. Iar nu să înfiereze fără judeţ, cum face gloata cea proastă sau cea nemernică.

BARBU SLUŞANSCHI

Căpitanul este o piatră de hotar; o graniţă. Sabie întinsă între două lumi.

ION BANEA.

CRONICI

† Domiţian Spânu

Universitatea din Cernăuţi şi întreaga noastră studenţime a îndurat o grea lovitură: profesorul universitar Dr. Domiţian Spânu, fost decan titularul catedrei de Teologie Morală dela Facultatea, unde au strălucit Eusebie Popovici, Vasile Găina şi alţi stâlpi ai Ortodoxiei, s'a stins după lungi şi grele suferinţe în ziua de 16 Sebtembrie.

Naţionalist convins, regretatul dispărut a fost pentru studenţii săi un părinte bun şi un sprijinitor fără reticenţe.

Imbinând darurile sale de ştiinţă riguros însuşită printr'o muncă fără preget, cu dârzenia morală, profesorul Domiţian Spânu s'a impus ca unul din cele mai viguroase figuri ale disciplinei teologice din ţară. Preţuit şi peste hotare, la Varşovia şi la Atena, profesorul Domiţian Spânu se bucura de-o indiscutabilă autoritate în cercurile ştiinţifice.

Intr'o convorbire particulară, regretatul profesor ne-a vorbit cu emoţie despre tratatul de Teologie Morală, la care, de ani de zile, lucra cu zel. Desigur că urmaşul său la catedra respectivă îi va termina opera, publicând-o nu numai pentru a cinsti memoria predecesorului, ci şi pentru lauda bisericii noastre drept credincioase.

Noi aceştia dela ICONAR, pe cari profesorul Domiţian Spânu ne-a bucurat de atâtea ori cu încrederea şi cu atenţia sa, îi vom păstra dealungul anilor recunoştinţă şi iubire.

ICONAR

LITERARE

■ „Gând Românesc" publică un articol semnificativ, al d-lui I. Chinezu, despre „Astra jubilară". Din rest remarcăm: Ion Agârbiceanu, Olga Caba, Aurel Marin, Letiţia Papu şi A. Constantin Stelian. Nu ştiu dece e tolerat, plagiatorul Ştefan Baciu. ■ „Pagini literare": Tudor Murăşanu, Grigore Popa, Constantin-Stelian, V. Beneş, Ilariu Oană, C. Angelescu şi Ionel Neamtzu. ■ „Front literar": Virgil C. Gheorghiu şi V. Spiridonică. ■ Colecţia revistei „Făt Frumos" aduce importante contribuţii la istoria literaturii remăneşti. Ultimul număr: I. E. Torouţiu, A. Gorovei, Leca Morariu, Dim. Bucevschi („Amintiri" concludente, cari ar trebui continuate în volum), A. V. Sanger, Octavia Lupu-Morariu şi Em. Haivas. ■ Din ce fund de auroră: *La diane chantait dans les cours des casernes, /Et le vent du matin soufflait sur les lanternes./ C' était l'heure ...*"? (Ch. Baudelaire). ■ R. W. Emerson: *Faptele cele noui sunt singurele scuze şi clarificări ale celor vechi, fapte pe cari cel nobil le poate oferi, sau primi*".

■ No. 6, an. II, al „Insemnărilor Sociologice" aduce un articol adânc gândit a d-lui prof. univ. Traian Brăileanu, despre „Adevăruri paradoxale". Cităm revelatoarele rânduri: *„Când şi profesorii universitari vor intră în sfera asprei discipline legionare, guvernul nu va mai fi neliniştit prin mişcări studenţeşti şi se va putea dedica operelor de construcţie positivă"*. Ion Ţurcan demonstrează „Pericolul comunist şi legitima apărare". In continuare: Ion N. Mailat şi Neculai Roşca. ■ La sfinţirea unei troiţi legionare din Oprişeni, deşi în comună se aflau patru sau cinci preoţi, nu s'a deranjat la sfinţire decât unul. Atunci dece să ne mirăm că poporul murmură? ■ „Omul Nou", priveghiat cu atenţie de Stere Mihalexe, se înfăţişează cu un sumar proaspăt, îndesat şi verde. ■ Primim „Timpul" d-lui C. Cehan-Racoviţă. Am opina pentru lărgirea părţii literare.

MIRCEA STREINUL

FILOSOFICE

Reprezentarea exterioară a creaţiilor spirituale şi valorificarea lor socială.

Enunţarea ideilor sau a conceptelor în general, nu este decât un mijloc de revendicare a unor aspiraţii interioare, de ordin colectiv sau individual. Viaţa indivizilor — în sens analitic — presupune deci, o continuă activitate spirituală, exteriorizată numai prin succesiva realizare tehnică. Prin urmare, această activitate spirituală este determinată de o serie de natură economică, morală, sau — propriu zis — biologică. Deasemenea se poate afirma că motivul acestei tensiuni spirituale în comun, este necesitatea, — inerenţa naturală, inevitabilă unei normale conservări sociale, totodată fiind forma indicativă a acelor deveniri superioare pe cari le conjugă omenirea în domeniile artelor, ale eticei şi ale esteticei, cari manifestări spirituale contribuie la întregirea şi progresul patrimoniului cultural. Condiţionând această spontaneitate primitivă la devenirile vieţii putem semnala că procesul creaţiei în exterior este supus unor fluctuaţiuni temporare între progresiv şi regresiv, iar în aplicarea lu practică a fost reprezentat la primele începuturi în mod strict personal ş numai prin scurgerea timpului, a ac ceptat şi anonimatul. Nu mai puţin caracterele acestor fluctuaţiuni sau diferenţieri tactice, denotă auxiliarele re surse, în virtutea cărora se asimilează specificul unei creaţii Analizând î

ansamblu particularităţile unor diverse tensiuni spirituale în opere de creaţie exterioară, ne putem lesne convinge că ele toate tind la o anumită coerenţă cu ideologia autohtonă — sau cel puţin cu cea de actualitate — care adesea e evitată din pricina anumitor intermediare. Astfel primordiala cauză, care accentuează specificul spiritual în creaţie, e diferenţialul deprinderilor etice, adică procentul, din moravuri existente, al unui anumit grup social, insinuate în deprinderile conştiente ale individualităţii creatoare aparţinând acelui grup, cari deprinderi imprimă cu timpul acelei individualităţi o anumită performanţă etică. Din cadrul acestui diferenţial obişnuelnic, se desprinde un alt diferenţial, de o importanţă radicală, numit diferenţialul deprinderilor etico-dialectice, adică creşterea şi felul culturii, pe care o primeşte individualitatea creatoare, dintr'un anumit grup social. In fine factorul *eficient*, care menţine permanenta actualitate a specificului spiritual în creaţie, e diferenţialul deprinderii dialectico-ambiante, adică diversele situaţiuni externe, cari filtrează experienţa, convingerea şi emotivitatea individualităţii creatoare, predispunând-o pe urmă să reacţioneze numai într'un anumit fel, categoric, faţă de toate situaţiunile ce i se impun mai departe, în calea vieţii. Diferenţialul din urmă e strict individual, el reuşeşte mai întotdeauna să exceadă conştiinţa etică a individualităţii creatoare, determinând-o să se emancipeze. Asemenea emancipare dela unele asertiuni sau practici existente, poate avea uneori motive bine definite, sau dovezi pe deplin justificate; atunci respectiva emancipare va lua proporţii etonante în baza probelor ce le va susţine în creaţia sa, iar după ce reuşeşte să-şi asigure stima publică, pregăteşte realizarea reformei. Acesta e cazul marilor gânditori şi reformatori în ştiinţă, credinţă, etică, politică. O reformă spirituală nu poate avea loc decât în baza unei recunoaşteri unanime a calităţilor emerite posedate de către reformator. Odată ce calităţile reformatorului sunt în stare să convertească opinia publică, emanciparea în ştiinţă, etică sau politică va prinde consistenţă în fapt. Această recunoaştere obiectivă nu se săvârşeşte brusc sau direct, decât prin intervenţia eforturilor propagandiste, cari asimilează disensiunea ideilor, într'un consimţământ unitar. O consecinţă imediată a eforturilor propagandiste, pe lângă tendinţa de uniformizare ideologică, e separatismul de grupă; bunăoară: o şcoală filosofică, literară, sau un curent ştiinţific, social, politic. Aceste consecinţe propagandiste în producţiile lor, au menirea să vulgarizeze o emancipare sau o reformă recentă, pregătindu-i un piedestal solid. Separatismul de grupă însă, pe lângă unele inconveniente intime, e foarte propice progresului, deoarece instituie continua concurenţă de clasă, din fricţiunile căreia se cristalizează evoluţia; pe de altă parte e întotdeauna productiv şi dinamic. Până acum este cea mai verosimilă formulă de activitate spirituală şi coexistenţă socială; e cea mai autentică unitate de conştiinţă morală, debuşeul de procură şi recepţie a tuturor rezultatelor obţinute de către cultură şi civilizaţie. Implicit şi ca o urmare a investigaţiilor analitice, putem afirma, că reprezentarea exterioara a creaţiilor spirituale consistă în puterea de iniţiativă pe care o au creatorii, de a reglementa producerea ideilor sau conceptelor formulate intrinsec, sub o nouă formă de activitate şi desfăşurare tehnică, în vederea unei sporiri mai intense de utilitate personală sau generală, sau în vederea perfecţionării estetice a unui ideal tăinuit, a unei emoţii ardente, a unui scop urmărit, sau a unui echilibru imperfect, spre propria şi unanima recunoaştere sau mulţumire.

OREST FRUNZĂ

MUZICALE

■ Pedagogie muzicală face în ţara noastră cine vrea. Mă refer la seria de manuale muzicale pentru uzul învăţământului secundar. Fără nici-un control ministerul instrucţiunii aprobă orice carte nouă se iveşte. Lipsa de pregătire şi graba cu care sunt făurite aceste cărţi de temelie scot în evidenţă mai mult preocupările comerciale ale autorilor respectivi decât năzuinţa de a îndruma soarta muzicii româneşti. Singura excepţie pe care o cunosc în această privinţă, şi care contrabalansează această stare de ignoranţă, o formează cărţile de Gh. Breazul şi S. Drăgoi, îmbinându-se aci pregătirea teoretică şi practică a două somităţi. De curând a apărut în limba germană o carte de Gh. Breazul: *Die Musikerziehung in Rumänien*. Această foarte interesantă lucrare este o amplificare a unei conferinţe rostite la congresul internaţional de educaţie muzicală din Praga. Este pentru mine clar — ceeace de altfel am scris de atâtea ori —, că Gh. Breazul este singurul nostru pedagog muzical, singurul care a reuşit să-şi formuleze o teorie după care preconizează reorganizarea întregului nostru învăţământ muzical. Era timpul însă ca o recunoaştere a acestor strădanii să vină din partea străinătăţii. Din cartea aceasta apărută în nemţeşte, scrisă într'o limbă impecabilă, se desprinde icoana unei Românii curate ca lacrima. ■ Un număr trecut al revistei Pagini literare este închinat muzicii. Remarcăm ţinuta înaltă cu care au fost discutate câteva probleme în legătură cu muzica românească şi universală, subliniind faptul că Bucureştii nu au fost în stare să întreţină apariţia unei reviste de specialitate. „Muzică şi Poezie" este un fel de bragă; diletantism combinat cu ignoranţă. ■ Paul Constantinescu este cel mai reprezentativ compozitor al generaţiei noastre. După succesul pe care l-a avut în lumea intelectualilor opera O Noapte Furtunoasă, a apărut Sonatina pentru vioară şi pian, ce poate fi considerată o reală îmbogăţire a literaturii violonistice. Ne vom opri pe viitor asupra sistemului de compoziţie al compozitorului analizând structura compoziţiilor ce au apărut până în prezent. ■ Conservatorul din Cernăuţi a trecut din nou în grija statului, fiind numit director George Onciul. Istoria acestei instituţii dela înfiinţare poate pe drept forma subiectul unei epopei tragicomice, a unei ţiganiade. Să sperăm în sfârşit că de data aceasta ne aflăm pe drumul cel bun, toţi profesorii fiind titraţi. Reabilitarea care a început anul trecut a fost încoronată cu succes. Sfătuim părinţii să nu-şi lase odraslele cu talent pe seama sutelor de pedagogi improvizaţi cari circulă prin oraş, ci să-i înscrie la conservator, unde pot într'adevăr să obţină o educaţie muzicală. ■ Gazeta Cuvântul Ţărănimii găseşte de cuviinţă să atace sub semnătura „Reporter", sub care se ascunde un oarecare măiestru local, cunoscut în Cernăuţi prin anumite veleităţi politice manifestate în aranjarea gărzilor ţărăneşti în calitate de tambur, persoana actualului director G. Onciul şi întreg corpul profesoral. Noi considerăm că este sub demnitatea noastră să intrăm cu astfel de indivizi în polemică. Dar dacă va fi nevoie vom interveni, ca să lămurim opinia publică ce fel de pregătire are respectivul personagiu politico-muzical, al cărui nume şi-a asigurat de mult popularitatea unei perpetue ilarităţi.

LIVIU RUSU

CULTURALE

De curând a descins în orăşelul Văşcăuţi pe Ceremuş D-nul Teodor O. Păunescu, fost societar al Teatrului naţional din Cernăuţi. Acest tânăr şi plin de vervă artist a oferit un admirabil spectacol teatral. Recitalul D-lui T. Păunescu a cuprins în partea întâia recitări din diferiţi poeţi români, între care am remarcat îndeosebi „Duhovnicească" de T. Arghezi, iar în partea a doua D-sa a recitat o creaţie proprie „Şezătoare ţărănească". Această din urmă producţie a impresionat publicul prin atmosfera de rusticitate, care se desprinde atât de plastic şi de viu din versurile poetului T. Păunescu. In „Şezătoare ţărănească" sunt multe pasagii de adevărată creaţie artistică. Reţinem tabloul minunat al muncii câmpeneşti. Recitalul este o producţie teatrală, care reuşeşte numai când artistul dispune într'adevăr de un talent remarcabil. D-nul Păunescu a dovedit-o cu prisosinţă.

L. ŢARĂ

INSEMNARI REDACȚIONALE

■ Toamna se anunță regală. Luminișuri largi reconfortează sufletele. E anotimpul entusiasmului generos, al prospețimei, al energiei. Pornim mai departe. Acorduri de lumină răscolesc admirabila cromatică a pădurilor (știți, stejarii și fagii aceștia ai Bucovinei, cari vor cotropi, odată, mediocritatea dezolantă a vieții aproximative, din orașele noastre). Prin rariști au pornit, cu cerbii, umbrele dragi nouă: Mihai Horodnic, Ion Roșca și George Stratoiu. Uitați-vă cum se scutură soarele. Oare nu plouă cu aur? ■ Este una din țările noastre: de a păstra comunicație spirituală cu morții. Ii ascultăm zilnic. Le spunem numele. Ii retrăim. ■ *Eu nu L-am văzut pe DUMNEZEU. Inseamnă asta, însă, că nu cred în El?* ■ Fiecare dintre noi ar trebui să scrie îngenunchiat. Așa sunt timpurile. Ne trebuie o carte despre DUMNEZEU. Oare n'au venit atâtea semne? Fariseii și saducheii nu le cred. Dar aceasta este însăși rațiunea de a fi a fariseilor și a saducheilor. ■ La un spectacol de definitivă degradare se dedau revista „Cuget clar" și ziarul „Neamul Românesc" ale d-lui Neculai Iorga, acela care, mi se pare, a început să vadă roș în loc de verde. D-lui N. Iorga, autor submediocru de poezéle amoroase și de piese de teatru atât de statice, încât publicul doarme la reprezentarea lor, are câteva marote. Una din ele e d. Tudor Arghezi. O fi având Arghezi ăsta „defecte", dar el a creat din întreg sufletul rumânesc unica, marea, definitiva „Duhovnicească" D. Iorga, însă, îi preferă pe d. A. C. Cuza... Și, la cabotineria d-lui N. Iorga s'a raliat și d. Nichifor Crainic. Ingrozitor de trist! „Gândirea" și „Cuget clar"!!! ■ Nenorocitul idiot care e d. Victor Eftimiu (tovarăș cu boii T. T.-Braniște, Pauker Șmil, B. Brănișteanu, H. Sanielevici, B. Lăzăreanu și M. Sevastos) îl „feștelește" în foiletoanele „Adevărului" pe Mihai Viteazul. Imbecilul albanez, alinat în hârdaiele „Cuvântul liber", unde bălăcește și girafa Claudia Minulescu-Millian, va trebui uns cu smoală, tăvălit în penele „Adevărului literar și gastronomic" și expus în vitrina jidovului Ocneanu dela „Alcalay". ■ Este, de câtva timp, în orașul nostru, artistul dramatic, T. Păunescu, creatorul atâtor oameni din teatrul centimporan. Va da câteva recitaluri la „Teatrul Național". Nimeni n'ar trebui să lipsească dela ele, căci vor fi înalte lecții de artă. ■ Am înaintea mea numărul 2 din „Țara Șipenițului". Cum să arăt mai frumos eforturile prietenilor Pompei Atanasiu și Constantin Iacob de-a da învățătorimii din întreaga țară o tribună mai mult decât vrednică de menționare. Voiu spune dela început: „Țara Șipenițului" are o singură greșeală. Nu vreau s'o relev. Mai mult: o scuz, căci înțeleg situația prietenilor mei, cari își rup din mizera leafă de 2000 de lei o bucată de pâne, pentru a ne demonstra cât de capabile de eforturi e învățătorimea românească. „Orientări" a părintelui C. R. Crișan și „Țara Șipenițului", unde mai trebăluiesc cu sârg și d-nii N. Prisăcăreanu, Vasile Ionescu, G. Găză, I. Rugină, D. Hâncu și I. Vasilică, sunt două admirabile lecții de tenacitate și entusiasm tineresc. Iată, în numărul acesta, L. Țară ne predă un articol demn de titlul său mare („Secolul unității naționale"). Ii urmează Pompei Atanasiu, documentat; Cicerone Mucenic (dece nu publică din nuvele, pe cari le păstrează în sertar?); Teofil Lianu (cimbruri, stele, cer curat); George Drumur (*.... și poate sufletul fratelui de veac / se va ridica...*); Octav Sargețiu (i-am menit un premiu); Neculai Pavel (*... tezaur ascuns sub poală de munte / ni-i sufletul...*); Marin Dogaru; George Chiopina (mai multă hărnicie, impetuozitate!), părintele Erast Hostiuc (strâns, documentat, interesant), I. Vasilică și C. Iacob. Un meritous anonim (nu cumva d. O. Țopa, care îmbină fericit modestia cu faptul cultural?) scrie despre „Românismul din Nordul Bucovinei". In concluzie, Pompei Atanasiu și C. Iacob sunt pe drumul cel bun. Păuă la urmă, vor trebui să răsbată prin indiferența ticăloasă a unor anumite lichele intelectuale. ■ E într'adevăr interesant până unde merge obrăznicia jidovească! Numele lui Mihai Eminescu, al Carmen Sylvei și-al altor ctitori ai literelor creștine sunt întrebuințate de semiți ca firme. Oare autoritățile nu au puterea să interzică perciunaților astfel de sacrilegii? Ca mâne ne-om pomeni cu bodegi sub firma „Ștefan cel Mare"! ■ La București, d. Toroutiu, directorul tipografiei și-al editurii „Bucovina", continuă cu o răbdare de benedictin tipărirea Studiilor și-a Documentelor. Omul acesta, providențial pentru literele românești, e înjurat, totuși, pe la spate, de chiar unii, cari ar avea toate motivele să-l binecuvânteze. Odată și odată, vom lichida și această chestiune. ■ A apărut „Marathon"-ul lui E. Ar. Zaharia. Il voiu discuta în altă parte. Deocamdată, un frățesc și adânc regret. E. Ar. Zaharia să-l citească pe Emerson sau să-și amintească de-un pasagiu din Carlyle. ■ Admit visul. Pot să înțeleg și nebunia. Dar visul și nebunia, neorganizate, nu sunt geniu. Și nici măcar talent. Ci, cel mult un trist subiect de roman. ■ Vasile I. Posteucă și Ionel Negură, cu o pietate de ciobani, au strâns cele mai pure petale din crinii lui Mihai Horodnic. Cărticica, o cărticică de lumină, e începutul unui timp retrăit. Nu e, aceasta, un fel de biserică? ■ Revista „Convorbiri literare", îngrijită de poetul rar și bun, care e A. Constantin-Stelian, a apărut pe vară. ■ Un regret pentru „Ancheta" lui Jean G. Vasiliu și „Pământul" lui E. Cialîc. ■ „Gazeta Bucovinenilor", cu o mică sforțare, ar deveni perfectă ca ziar informativ și cultural. Dar dece d. Tudose Dracea bate câmpii cu „Românismul" d-lui C. Rădulescu-Motru? Să citească volumul d-lui Banea sau pe al d-lui I. I. Moța! ■ Menționăm din No. 8 al „Revistei Dobrogene": Traian Marcu, Romeo Lerescu și Ion Fățolu. ■ Reamintim cititorilor noștri cartea „Valah" a d-șoarei Hențea. ■ *Decernarea celor 5 premii ale ICONAR-ului se va face cunoscută în mod irevocabil la 15 Ianuarie 1937. Manuscrise mai pot fi trimise până la 31 Decembrie a. c.*

M. Streinul

■ Potrivit anunțului nostru din N-rul trecut al Iconarului (No. 12), dăm mai jos situația cassei la finea anului I. Facem aceasta, nu din vre-o obligație față de cineva, ci pentru că avem mândria s'o spunem deschis, că am apărut un an întreg, adunând ban prețios lângă ban, dela abonați și din vânzarea exemplarelor, și fără să primim „fonduri" din cassa vreunui partid sau chiar dela cutare Minister de Externe din străinătate, cum s'au grăbit să afirme diferiți binevoitori de ai noștri. Registrele ad[ț]iei noastre stau deschise pentru oricine, ar vrea să se informeze mai îndeamănuntul.

Incasări	Lei
Investiții pentru primele numere	3.205
Venit dela șezătoarea din Rădăuți	400
Exemplare vândute	17.277
Venit dela „Ceaiu dansant"	4.815
Abonamente	21.426
Total	47.123

Plăți	Lei
Tiparul	37.280
Investiții restituite	1.500
Mărci poștale	2.441
Timbre pentru procură și înscrierea la Tribunal	240
Pentru șezătoarea dela Rădăuți	175
Alte plăți mărunte	1.596
Total	43.232

Bilanț la 15 Septemvrie 1936	
Incasări	47.123
Plăți	43.233
Sold	3.891

Am soldat deci acțiunea noastră cu un plus și în ceea ce privește partea materială. Activul nostru de 3.891 lei însă abia ne ajunge să pornim pe drumul care se anunță a fi mai spinos pentru anul II al Iconarului. De aceea repetăm apelul nostru adresat tuturor restanțierilor noștri, abonați și depozitari, ca să ne trimită sumele datorate, ajutându-ne astfel să ne putem continua apariția. Celor însă cari au uitat că ne datoresc ceva, le vom aduce aminte, fiecăruia în parte, începând cu n-rul viitor. Ne pare rău că trebuie să plictisim cetitorii și cu astfel de socoteli mărunte, dar nu e vina noastră. De altfel într'unul din N-rele viitoare vom încerca să stăm mai mult de vorbă cu cetitorii noștri, atât cu cei cari ne-au ajutat cât și cu cei cari ne-au refuzat, despre felul cum înțelege Românul să-și sprijine publicațiile naționaliste, și, încrezători în toți prietenii și camarazii cari ne-au citit și ajutat, pășim în anul al II-lea, mânați de aceiași dorință curată de a nu ne face decât o sfântă datorie de soldați ai luptei pentru victoria Românismului pe toate tărâmurile. ■ Cărțile, revistele și manuscrisele se vor trimite pe adresa camaradului prof. Liviu Rusu, în Cernăuți, str. Dragoș Vodă No. 9. ■ Secretariatul de redacție al revistei noastre e făcut de camaradul Mircea Streinul. ■ Recenzăm toate cărțile și revistele primite la redacție. ■ ICONAR apare odată pe lună. Abonamentul anual e de Lei 60.— ■ An. II, No. 1; Septemvrie 1936.

Tipografia „Mitropolitul Silvestru"
Cernăuți, Piața Unirii No. 3 (Palatul Național)